

Titlu original (eng.): Hunter's Moon

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
ASHTON, JANE**

Micuța fugară / Jane Ashton

Traducător: Mirela Dorobanțu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2019.

ISBN 978-606-736-305-0

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „EL și EA “

JANE ASHTON

Micuța fugară

Traducerea și adaptarea în limba română de:

MIRELA DOROBANȚU

Editura și Tipografia

ALCRIS

Ultimele apariții ale colecției

“EL ȘI EA”

1060	Teresa Dawson	-Festivalul vinului
1061	Renee Shann	-Bărbatul potrivit
1062	Gail Douglas	-Vreme furtunoasă
1063	Monica Lewty	-Dorință nestăvilită
1064	Leigh Stanford	-Balsam pentru rănila trecutului
1065	Kristen Robinette	-Iubind cu speranță
1066	Susana Thorson	-Dama de companie
1067	Norma Jeffrey	-Nodul strâns al dragostei
1068	Victoria Leigh	-Dragoste de soră
1069	Julie Fontange	-Anotimpul schimbărilor
1070	Mary Freeman	-Play-boy
1071	Donna Carlisle	-Coșmarul
1072	Caitlin Clark	-Capcana minciunii
1073	Catherine Airlie	-Formula magică a dragostei
1074	Roseanne Hunter	-Acea vară a renunțării
1075	Marianne Wurtz	-Ochi de tigru
1076	Anne Brock	-Locul doi câștigă
1077	Barbara Steel	-Vrăjitorul din Portland
1078	Letty Cameron	-Răsplata modestiei
1079	Madeleine Ker	-O căsătorie ca pe vremuri
1080	Leigh Michaels	-Un bărbat fără scrupule
1081	Elaine Raco Chase	-Al nouălea val
1082	Melanie Hurst	-Cântecul sicomorului
1083	Deborah York	-O viață împlinită
1084	Norma Daniels	-Prețul datoriei
1085	Janice Maynard	-Între două femei
1086	Mary Morgan	-Întâlnire furtunoasă

Capitolul 1

Gillian Blake se opri brusc când intră în camera de zi și o văzu pe mătușa Fisher la fereastră. Din cauza suspinelor care scuturau trupul femeii, scrisoarea pe care o citise îi căzuse din mână, ajungând pe podea. Gilly rămase pe loc cu tava pe care voia s-o prezinte. Nu știa cum să reacționeze și se încruntă, derutată.

În ultimul timp o văzuse deseori plângând, dar folosisese scuze care acum i se păreau puerile. Și postura femeii se schimbase: stătuse întotdeauna dreaptă, lăsând impresia de severitate, dar acum avea umerii lăsați și părea atât de copleșită, încât tinerei femei i se strânse inima.

Mătușa Fisher fusese mereu curajoasă; la moartea soțului ei, fusese prea mândră ca să-și arate suferința. Demnitatea ei dăduse însă de gândit prietenilor unchiului Terry, considerând-o lipsită de sentimente. Dar Gilly o văzuse deseori cu ochii roșii și abătută, spunându-și că era din cauza efortului de a păstra gospodăria în ordine și de a le supraveghea pe cele două fete care veneau din sat pentru a se ocupa de menaj.

Acum, era evident că o supărase ceva care avea legătură cu scrisoarea.

Respect pentru oameni și cărți

Entuziasmul lui Gillian, mulțumită că dusesse la îndeplinire cu succes îndatoririle casnice, o părăsi când intră în cameră și o văzu pe mătușa ei înfrântă.

– Ah, tu erai, Gilly! făcu femeia, forțându-se să zâmbească. Cum a ieșit prăjitura? Arată delicios, dar nu e de mirare din moment ce ești o bucătăreasă desăvârșită.

Gilly puse tava pe masă și-și privi mătușa.

– Ce s-a întâmplat? Ai ascuns ceva de mine, nu-i așa? Te frământă ceva de când a murit unchiul Terry. Știu că lucrurile nu mai merg la fel de bine, dar ne-am descurcat rezonabil până acum.

– Din moment ce m-ai întrebat... îți voi spune, deși aș vrut să amân cât mai mult acest moment. În fine, nu are rost să mă ascund după deget, mai devreme sau mai târziu tot trebuie să afli. Lucrurile n-au mers deloc bine după moartea soțului meu; am fost nevoită să fac tot felul de compromisuri și sunt convinsă că ai observat și tu.

– Știu că n-ai schimbat draperia și cuverturile din salon, dar m-am gândit că n-ai vrut să renunți la cele vechi din motive sentimentale.

Mătușa Fisher se aplecă și ridică scrisoarea.

– Nu e vorba doar de mici răsfățuri, Gilly. Trebuie să părăsim Greygates!

– Să părăsim Greygates? păli tânăra femeie. Oh, mătușă, nu vorbești serios!

– Mă tem că da, răspunse cu asprime femeia, care îndulci însă tonul și schimbă subiectul când văzu că nepoata ei e gata să izbucnească în plâns. Prăjitura pe care ai scos-o din cuptor arată minunat. Bănuiesc că ai folosit migdale, ouă proaspete și tot felul de ingrediente scumpe... Ce vei face cu ea când se va răci?

– O voi acoperi cu marțipan și glazură și bănuiesc că o voi savura, răspunse fata, derutată de schimbarea bruscă a subiectului.

– Exact! Presupun că după ce vei face un calcul și vei trage linie, îți vei da seama că e o prăjitură foarte scumpă.

– Nu m-am gândit la asta...

– Nici când i-ai dat unei țigănci paltonul meu nu te-ai gândit.

– Dar era atât de vechi și de ponosit! Femeia are nouă copii și soțul ei este șomer, iar tu aveai nevoie de unul nou.

– Știu, știu, zâmbi slab mătușa. Gilly, ai avut cele mai bune intenții, dar nu-mi permiteam unul nou. Asta n-ai știut. De fapt, nu mai reușesc să țin lucrurile sub control.

– E vina mea, nu-i așa? Întrebă printre suspine tânăra. Din cauză că am fost neatentă și risipitoare trebuie să părăsim Greygates, proprietatea pe care o iubești atât de mult...

Doamna Fisher își privi nepoata cu afecțiune, dar și cu exasperare. Cât de tânără părea: fața mică, ochii cenușii depărtați și părul castaniu cu reflexe de chihlimbar, care se mai închisese puțin la culoare de când venise la Greygates.

Își amintea perfect ziua în care Terry, încă șocat de moartea surorii lui preferate și a soțului ei într-un accident la iahting, o adusese acasă pe nepoata orfană și tăcută și o pusese în brațele soției lui. Acesteia îi fusese mai ușor să uite amărăciunea și dezamăgirea că nu avea propriii copii și să-i ofere toată dragostea și tandrețea pe care i le-ar fi oferit fiicei ei. Îi era greu să-și amintească fără strângere de inimă că Gilly era acum domnișoară și că va întâlni într-o zi pe cineva căruia îi va oferi toată dragostea de care era capabilă, dar că era posibil să facă o alegere greșită și să sufere.

Respect pentru oameni și cărți

Se apropie de tânără și-i cuprinse umerii.

– Uite, Gilly, aceasta este scrisoarea pe care am primit-o de la avocații unchiului tău, care mă anunță fără ocolișuri că nu mai există nicio șansă să păstrăm proprietatea, indiferent câte economii am încerca să facem. Acțiunile pe care Terry le-a avut la o plantație de ceai aduceau niște dividende. Chiar dacă suma era mică, ne-a ajutat să acoperim cheltuielile. Acum, îmi spun că nu mai au nicio valoare din cauza unor tulburări politice. Greygates va fi scoasă la vânzare, Gilly, dar nu vom obține prea mulți bani pe casă din cauza degradării. E nevoie de o mică avere ca să fie restaurată și cine ar vrea în zilele noastre o dărăpănătură care are nevoie de angajați care s-o îngrijească așa cum se cuvine?

– Dar ce vom face dacă părăsim Greygates? întrebă tânăra, cu ochii plini de lacrimi. Nu-mi pot imagina că aș putea fi fericită în altă parte. . .

– Analizez situația de câțva timp. Nu ți-am spus, dar Madge Broughton m-a invitat la un moment dat să locuiesc cu ea.

– Oh!

Doamna Broughton avea o casă mare și suficienți bani ca s-o întrețină corespunzător.

– Ne-am înțeles întotdeauna foarte bine, chiar dacă este mai în vârstă decât mine, continuă doamna Fisher. M-a întrebat dacă nu vreau să mă mut la ea pe post de companioană. Bineînțeles că atunci am refuzat, dar sunt convinsă că s-ar bucura dacă aș anunța-o că m-am răzgândit.

– Locul meu unde este în povestea asta? îndrăzni Gilly să întrebe. Bănuiesc că aș putea ajuta în bucătărie sau aș putea s-o duc cu mașina unde are nevoie. . . De fapt, eu am fost inclusă în ofertă?

– Desigur! zise repede mătușa.

Prea repede, observă panicată tânăra.

– I-am spus că ești o bucătăreasă desăvârșită și că ești foarte pricepută la treburile casnice în general. Bineînțeles că are menajere care îi îngrijesc casa de mulți ani și sunt foarte eficiente, motiv pentru care nu cred că. . .

– Nu va merge, nu-i așa? Voi spune cu siguranță ceva lipsit de tact sau le-aș sta în cale. . . În plus, probabil o vor urî fiind o nou-venită. . . Oamenii care au ocupat mult timp un post se consideră amenințați când apare altcineva. Nu-ți face griji, mătușa. Voi găsi o soluție pentru mine; ne vom scrie des și ne vom și întâlni atunci când ne va permite timpul.

Tânăra râse cam forțat, încercând să-și ascundă dezamăgirea. Oare cum reușeau unii oameni să-și păstreze cumpătul și în situații de criză?

– Dar Gilly, ești mult prea tânără ca să fii pe cont propriu!

– Am optsprezece ani. Ți se pare că sunt prea tânără pentru că am stat tot timpul împreună și te-ai obișnuit să mă consideri o copilă. Sper că atunci când voi căuta un loc de muncă, angajatorii să mă considere mai matură.

Doamna Fisher fu cuprinsă de remușcări. Oare ea și cu soțul fuseseră egoiști când ținuseră copila atât de aproape de ei? Probabil că pentru ceilalți lipsa de experiență va fi evidentă și era posibil să profite de naivitatea ei. Acum era prea târziu s-o avertizeze și s-o sfătuiască, realiză oftând femeia. Gilly va trebui să învețe singură cum să depășească obstacolele pe care i le scoate în cale viața. Slavă Domnului, nepoata ei nu-și dădea seama cât de mieroasă va trebui să fie față de îndărătnica Madge Broughton ca s-o facă s-o accepte și pe ea.

Doamna Fisher oftă când Gilly se întoarse în bucătărie cu tava cu prăjituri. Tânăra mergea repede ca de obicei și părea să nu-și fi dat seama de scurta ezitare când o întrebuse dacă era cuprinsă și ea în planul de viitor. Mătușa n-ar mai fi fost la fel de ușurată dacă ar fi observat cum

Respect pentru oamenii și cărți!

zâmbetul ei pâlî și umerii i se încovoieră imediat ce intră în bucătărie.

Așadar, doamna Fisher trebuia să dea dovadă de multă diplomatie ca să includă și nepoata în înțelegerea pe care i-o oferise prietena ei. Oare asta îi va amenința poziția? Pe de altă parte, deși era cunoscută ca fiind foarte bogată, arogantă și încăpățânată, Madge Broughton ținea foarte mult la vechea ei prietenă. Dar era de-ajuns această afecțiune ca s-o accepte și pe Gilly? Într-un cămin liniștit, cu reguli stricte, impulsivitatea și limba ascuțită a tinerei vor ieși mai devreme sau mai târziu la iveală, ceea ce va aduce necazuri atât ei, cât și mătușii.

Ajungând la bucătărie, Gilly puse tava pe masă și privi abătută pe fereastra care dădea spre grădina neîngrijită. Când trăia unchiul Terry, aici se plantau diverse legume, piersicii și cireșii erau plini de fructe, iar zidurile erau acoperite de trandafiri cățărători. Acum, nu mai era decât o mare de buruieni care dădeau impresia de decădere. Un lucru era sigur, își spuse ea cu tristețe: n-o putea însoți pe mătușa Fisher în noua locuință. Ea va protesta desigur vehement, dar trebuia să plece de la Greygates. Ușurată de această responsabilitate, mătușa ei va accepta poate fără regrete să locuiască împreună cu Madge Broughton. Odată ce se va convinge că nepoata ei se poate descurca singură, va fi nevoită să accepte propunerea prietenei sale și poate se va dovedi că a fost o decizie înțeleaptă pentru toată lumea.

Lacrimi de deprimare alunecau pe obrajii tinerei; de-acum, viața ei

urma să fie ternă, lipsită de bucurii. Cum va putea trăi fără mătușa ei și fără Greygates? Nu mai conta. Odată ce luase această hotărâre, știa că era important s-o pună în aplicare fără să piardă timpul. Timpul îi va dovedi dacă hazardul avea sau nu un rol în viața ei. Important era să plece cât mai repede, chiar în noaptea asta!

După ce mătușa se va retrage în dormitorul ei, ale cărui ferestre dădeau spre partea din față a casei, se putea furișa pe ușa din spate ca să ajungă la drumul principal fără să fie văzută. "Evadarea" era însă cea mai mică problemă a ei, realiză îngrozită. Trebuia să-și facă bagajul în care să pună suficiente haine care să-i ajungă până când se va descurca singură. Ce slujbă ar putea accepta? Erau atât de puține lucruri pe care știa să le facă în afara gătitului și priceperii cu care crea obiecte sau decora încăperi... Oare un potențial angajator n-ar considera-o prea tânără și lipsită de experiență pentru a-i da gospodăria pe mână? Ah, nu! Nu trebuia să se gândească acum la asta!

Gilly încercă toată ziua să păstreze o aparență de calm, deși o dată sau de două ori o văzu pe mătușa ei studiind-o gânditoare, ca și cum simțea că nu e totul în regulă.

După-amiază începu să burnițeze, iar când apuse soarele ploua de-a binelea și nu era niciun semn că s-ar opri curând, observă tânăra, văzând apa care se scurgea de pe frunze și ceața care începuse să acopere pământul.

Încercă să se poarte cât mai natural în ultima seară pe care urma s-o petreacă alături de mătușa ei, deși dorea mult să-și poată exprima afecțiunea înaintea despărțirii... În cele din urmă, urcă în camera ei. Reușise în cursul amiezii să împacheteze o parte din lucruri pe care le pusese într-o valijă ascunsă în spatele șifonierului. Nu mai trebuia

Respect pentru oameni și cărți

decât să-i scrie un bilet mătușii prin care să-și explice acțiunile, asigurând-o că totul va fi bine și că imediat ce se va stabili îi va trimite adresa.

Scrisoarea se dovedi cea mai grea misiune și după ce reuși s-o termine, coborî în bucătărie și o puse pe masă, știind că doamna Fisher o va găsi la prima oră a dimineții. Aici domnea încă aroma mirodeniilor și a pâinii coapte în cuptor și Gilly își aminti cu inima strânsă cum, atunci când era doar o copilă, stătea la masa lungă în timp ce mătușa pregătea plăcinte pe blatul din marmură, dându-i și ei o bucățică de aluat cu care să-și formeze inițialele pe care le punea pe plăcinta cu mere.

Mătușa era tânără pe atunci. Mereu zâmbitoare, amuzantă și plină de dragoste pentru jovialul ei soț.

Gilly se întoarse încet și traversă micul pasaj care ducea spre ușa din spate și-și ținu respirația înainte să răsucescă cheia în broasca veche. În sufletul ei spera să apară doamna Fisher, care să-i demonstreze cât de ridicol era planul ei și s-o împiedice să plece.

Ceata lipicioasă atârna deasupra tufelor și tânăra mări pasul. De obicei, pe drumul principal treceau multe mașini și Gilly avea o mică sumă de bani suficientă să facă autostopul până în următorul oraș pe care-l cunoștea foarte bine, deoarece făcuse deseori acolo cumpărături împreună cu mătușa. Plănuia să închirieze o cameră pentru o noapte.

Mergând de-a lungul șoselei luminate doar rareori de farurile

mașinilor, Gilly nu se mai simțea la fel de încrezătoare în planul pe care-l făcuse. Acesta nu mai părea la fel de simplu și de perfect cum fusese între zidurile ocrotitoare de la Greygates. Ploaia mărunță pătrunsese prin haina subțire, ajungându-i la piele și făcând-o să tremure. Fusese de câteva ori cât pe ce să facă semn mașinilor care treceau pe lângă ea, dar de fiecare dată îi lipsise curajul. Tremurând de frig și din cauza umezelii, strânse haina pe lângă corp și merse mai departe, ducând valiza care părea din ce în ce mai grea.

Îngrijorarea începu să se strecoare în sufletul ei, dar rezistă tentației de a se întoarce. Nu trebuia să dea dovadă de slăbiciune și să pună în pericol viitorul ei, mai ales pe cel al mătușii. Decise să meargă în continuare pe marginea acoperită de iarbă, dar din cauza oboselii intră pe șosea. O trezi la realitate lumina puternică a unor faruri și un scrâșnet ascuțit de frâne.

Șocul îi alungă amorțeala care o cuprinsese și reuși să se uite la bărbatul furios de la volan.

– Ce naiba faci? Îți dai seama că era cât pe ce să te lovesc?

Gilly îl privi cu precauție. Trăsăturile aspre și osatura puternică îl făceau să pară periculos, realizând că viitorul avea să-i ofere tot felul de situații la care nici nu se gândise în adăpostul oferit de Greygates.

– Îmi pare rău, reuși ea să spună, dar plouă, e frig și sunt atât de obosită...

Bărbatul privi încruntat silueta slabă care te ducea mai degrabă cu gândul la un copil, și valiza grea. Îi era greu să-și dea seama ce era cu ea și după ce depășise șocul apariției ei în lumina farurilor, nu simțea decât nervozitate. Era o noapte rece și umedă și probabil micul birou călduros din Hunter's Moon îl aștepta să se dezmoștească. Nu că Zella ar fi făcut

Respect pentru oameni și cărți

ceva deosebit ca să-l întâmpine! Ea nu era genul de femeie care să se agite și să ofere unui bărbat confortul domestic, dar la urma urmelor făcea parte din farmecul ei și o deosebea de altele.

– Ai fugit de la școală?

Ochii tinerei se măriră de uimire.

– Oh, nu! Nu sunt școlăriță. . .

– În fine, nu contează. Ce-ar fi să urci?

Gilly făcu doi pași, după care se opri brusc și se uită la mașină. Era la fel de scumpă ca hainele pe care le purta încruntatul șofer.

– Ei bine? făcu el impacientat. De ce nu te hotărăști odată dacă urci sau nu? Sau vrei să continuăm pe marginea drumului discuția asta ridicolă? De fapt, cine ești? Nu te cunosc.

– Sunt Gilly Blake dacă vrei să știi, zise ea ea bățăioasă, și nici eu nu te cunosc.

Spre surprinderea ei, trăsăturile bărbatului se împlânziră și schiță un zâmbet.

– Ca să te lămuresc, domnișoară Gilly Blake, îți voi prezenta o scurtă biografie. Numele meu este Steve Charlton, sunt directorul unei fabrici de hârtie pe care am moștenit-o de la tatăl meu și locuiesc într-o casă numită Hunter's Moon, aflată în apropiere de piața din Titlings. În ea mai locuiesc mama și doamna Lang, menajera noastră. Tot Hunter's Moon, care este o proprietate vastă, o găzduiește și pe Zella Stafford. Mama ei obișnuia să vină periodic la noi. Era prietenă bună cu mama și inițial a venit să stea cu ea până depășea durerea provocată de moartea tatălui meu. În cele din urmă, săptămânile s-au transformat în ani, adăugă el ridicând din umeri. Doamna Stafford a fost mereu plâpândă și când a murit, Zella a rămas aici. Cam asta e tot ce trebuie să știi despre viața familiei Charlton. Acum, ai de

gând să urci? Altfel rămâi în ploaie. Din partea mea, n-ai decât să faci pneumonie.

Ultimele cuvinte o convinseseră să urce în mașină. Toate temerile dispărură subit când își imaginează că-și continuă drumul singură prin întuneric, frig și ploaie.

În mașină era cald și plăcut și răsuflând ușurată, își sprijini capul de spătarul confortabil. După doar o clipă, se îndreptă și spuse:

– Mă tem că haina mea e îngrozitor de udă. . .

– În cazul ăsta, de ce n-o scoți? sugeră el indiferent, aplecându-se peste volan ca să vadă mai bine drumul.

Gilly se foi pe scaun, chinându-se să-și scoată haina udă pe care Steve o luă cu o mână și fără să-și abată atenția de la drum, o aruncă pe bancheta din spate. Dezgustul lui nu-i scăpă tinerei, care se cufundă rușinată în scaun, având senzația că a pornit într-o aventură alături de un străin. Nu îndrăzni să mai spună ceva, fixând luminile farurilor care străpungeau perdeaua de apă.

– Apropo, zise el la un moment dat, dacă n-ai fugit de la școală, de unde vii și unde te duci de fapt?

Gilly se uită nesigură la el, întrebându-se ce-i putea spune ca să sune rezonabil. Acum, privind în urmă, decizia ei părea absurdă.

– Vezi tu, începu ea ezitant, am fost nevoită să plec de la Greygates pentru că mătușa Fisher nu mai poate păstra proprietatea. A fost invitată de o prietenă – Madge Broughton – să locuiască la ea și deși vrea s-o convingă să mă primească și pe mine, știu că locul meu nu este acolo, așa că am fugit. . .

El bombăni ceva și înjură în barbă când trase brusc de volan ca să evite o groapă.